

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΓΗ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

Υπάρχουν άνθρωποι που ευχαριστούνται τόσο πολύ, να κάνουν το καλό, όσο άλλοι, να κάνουν το κακό. Και η ευχαρίστηση και των δυο, είναι τόσο το ίδιο έντονη, στο βάθος, που, αν χωρίσε κανένας τα ελαττήρια και τ' αποτελέσματα των δυο αυτών διαθέσεων—δε θα μπορούσε να καθορίσει ποιά απ' τις δυο είναι η δυνατότερη.

Μιά φορά κ' έναν χωριό, ζούσαν δυο αδέρφια. 'Ο ένας, ο μεγαλύτερος, λέγεται Πέτρος, κ' από μικρός έδειχνε τάσεις τόσο μοχθηρές, ώστε οι συμμαθητές του, στο σχολείο, τον είχαν βαφτίσει στο θρήσκο. Το πρόσωπό του ήταν αιώνιας στριμμένο και βαγιά, τα μάτια του έδιναν πάντα την εντύπωση ότι βυσοδομοιών κάτω σκληρό, οι κινήσεις του ήταν άργες και υπολογισμένες—και δεν περνούσε εδωαρία που να μη βλάψει κάποιον άλλον άνθρωπο ή να μην καταισχύσει κάποιο πράγμα. Σκότωνε τα πουλιά με το λάστιχο, βασάνιζε τα ζώα.

'Ο άλλος, ο Γιάννης, απεναντίας, είχε μια καρδιά άθωα κ' απονήρευτη. Τα μάτια του, γαλάνα και πάντα ήμερα, έδειχναν μια καλοσύνη τόσο πολεμένη, που προκαλούσαν τη στοργή και τη συμπάθεια, και καταισχύσαν όλες τις καρδιές.

Αγατούσε τα ζώα, τα περιποιόταν, όταν ήταν άρρωστα, κ' έλεούσε, μερα-νύχτα, τους φτωχούς. Είχε το δικαιοτικό εκείνο γροσμίνο των ανθρώπων, που ποθούν σε δικαιοσύνη, και που η μεγαλύτερη τους ικανοποίηση είναι να την ανακαίρουν.

Κ' επειδή έπρεπε να είναι στην ίδια τάξη—ο μεγάλος διαρκώς καθυστερούσε—αποτέλειόσαν, με τη φυσική αντίθεσή τους, ένα χαρακτηριστικό υπόδειγμα—για όποιον ήθελε να τους ψυχολογήσει και να φιλοσοφήσει—της αιώνιας ιστορίας των ανθρώπων, των άρετων και των ελαττωμάτων τους, των αλληλοσυγκρουόμενων αισθημάτων τους, και των διαστροφών που τους χωρίζουν.

Κ' επειδή, όπως είναι φυσικό, η αγάπη των άλλων πήγαινε πάντα προς το μέρος του μικρότερου, η κακία του μεγαλύτερου είχε στραφεί κυρίως προς τον αδερφό του. 'Ο κακός μισούσε τον καλό, και τον μισούσε τόσο δυνατότερα, όσο ο άλλος, άκριθώς, τον αγαπούσε...

Αυτό το πράγμα μεγάλο με την ηλικία, κ' έλειπ' από λίγα χρόνια, έφτασε σε σημείο άπρηχώρητο.

Τα δυο αδέρφια έπρεπε να χωριστούν. 'Οι γονείς του είχαν πεθάνει άρκετά νωρίς, ώστε να

μην προφτάσουν να ιδούν το ελεύθερο θέαμα του εμψύχου εκείνου απαλαγμού. Μιά γρημ θειά, που τα είχε περιμαζέψει, κ' έπειτα υιοθετήσει, φρόντισε και κίνη να πεθάνει, την εποχή που ο μεγάλος πατούσε στα δεκαοχτώ του χρόνια—δηλαδή, λίγο πριν απ' τα μεγάλα γεγονότα, που πρόκειται να σας διηγηθούμε.

Αυτά όλα τα πράγματα, συνέβαιναν σ' ένα μικρό χωριό, δίπλα σε μια μεγάλη πολιτεία.

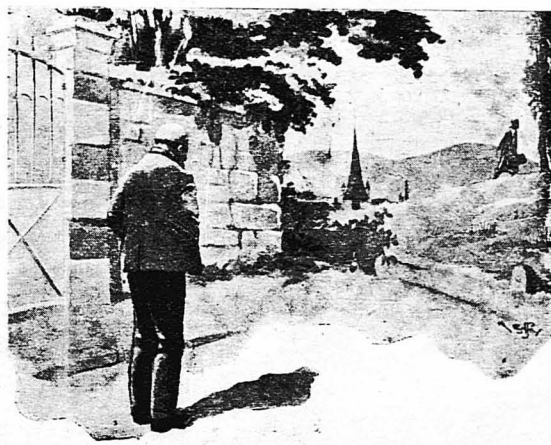
'Ο μικρότερος είχε πάει στην πολιτεία, και είχε τελειώσει το γυμνάσιο. Είχε σπουδ, μόλις κανονιστούν μερικές υποθέσεις, σχετικά με την κτηματική περιουσία, στο χωριό, να γραφτεί στο πανεπιστήμιο, και ν' ακολουθήσει τα μαθήματα, δε θυμάμαι ακριβώς σε ποιά σχολή. 'Ο άλλος, επειδή είχε μείνει πολύ πίσω, είχε διαγράψει το σχολείο, και είχε επιδοθεί, μ' όλο το ψήλο που του ενέπνεε η κακή του κλίση, σε διάφορες έμπολες μικροεπιχειρήσεις—πότε σε λαδοεμπόρια, και πότε σε χρηματισμούς εκδόσεων, και είχε έρθει επανειλημμένως σ' έπαρη με τα χρηατηρήρια και την άστυνομία.

'Ο μικρότερος, όμως, αγαπούσε πάντα τον αδερφό του, και προσπαθούσε να του φανεραι χρησιμος στο καθετί—ως την ημέρα που τα πράγματα παράγιναν, και καταλαβε πως πρέπει να χωριστούν. Αυτό άργησε να γίνει, λόγω της έπιχωρητικότητας του χωρικήτρου του—αλλά, στο τέλος, έγινε κ' αυτό.

Κανόνισαν όλες τις περιουσιακές μικροδιαφορές τους—χάρις στην ενεργητική επέμβαση ενός συγγενούς, που έπρεπε να είναι δικηγόρος—και τράβηξε καθένα την πορεία του, χωρίς να κόψουν εντελώς τις σχέσεις τους. Ώστόσο, ο ένας απ' τη φυσική του καλοσύνη, κ' ο άλλος, από υπολογισμό, με την έλπιδα να τον εκπαιδεύσει άργότερα, αν οι περιστάσεις το καλούσαν, κάποια μέρα.

Αλλά ο μεγάλος, από μέρα σε μέρα, έφαινε τόσο κακό δομό, επιμωρύνουσε τόσες φασαρίες, εις μέρος του μικρού του αδερφού, που και κενός, άτακιδιμένος να πληρώσει τα σπασμένα, άποσπαστα να μη ενδιαφέρεται για για τον αδερφό του, και να πάει να τον βλεπει. 'Υπό την πίεση των άλλων συγγενών, έκαμε και μια δημοσίαν άποζημιώση στις έφημερίδες—πράμα που έκαμε τον άλλον να πνεει μένεα έναντιόν του, και να καταστρώνει σχέδια και τρόπους εκδικησεως. Και η ευχαρία δεν άργησε να παρουσιαστεί.

'Ο Γιάννης έπρκειτο να πάρει

Τόν είδε ν' απομακρύνεται μέσα στην κάμφο με σφιγμένη την καρδιά...

μία καπέλα, που είχε άρκετη περιουσία, και την οποία είχε συλλαβίσει. Ο Πέτρος άφησε τα πράματα να προσηρσούν—κι έπειτα άρχισε να στέλνει άνω κάτω γράμματα στον πεθερό. Έπειτα έφυγε με ξαίρει μερικές άδρες, και πολύ φουριές σ' αυτή την ηλικία, παρεκτρέτες τού άδερφού του, τα περιεχόμενα των άνωνημων αυτών επιστολών, είχαν κάποια βάρη—τοίλχιχτον για κείνον που δέν ήζαιραν τα πράματα, ή που τ' ήζαιραν τελείως επιπόλαια.

Αυτή ή ιστορία βόσταξε κάμποσους μήνες. Ο μέλλων πεθερός, στην άρχη, δέν έδωσε και τόση σημασία—έπειτα, όμως, βλέποντας την έπιμονή και τη συχνότητά τους, άρχισε να τ' συλλογίζεται. Η έπιλοποίηση στο γαμρό του είχε κλονιστεί. Κ' έπειδή βρέθηκαν κι άλλου καλοθελήτες, της ίδιας πάτας με τόν Πέτρο, που ένοιχταν, με τίς φωνές των εισηγήσεων, τίς άνώνημες αυτές κρηγορίες, διέλυσε τόν άραβάνο, προσφασίζοντας δέν ξαίρω ποιά αίτια, και, φιλικά, απάλλαξε τόν Γιάννη, άπ' τόν λόγο που τόν είχε δέσει.

Ο Γιάννης υπομαζόταν την αίτια αυτής της διαλύσεως, αλλά τή δεχόταν σταϊκά, άπως σ' όλα συνήθιζε να κάνει.

Ένα βράδυ που πήγε στο χωριό, βόηξε τυχαία τόν Πέτρο στο δρόμο, και τού λέει :

- Πέτρο, δέ θα διορθωθείς ; Δέ θα γίνεις άνθρωπος, μιά μέρα ;
- Ό άλλος τόν κοιτάξε λοζιά, και τού άποκριθήκε :
- Δέν πιστεύω να σου μωκάω...

Και, πραγματικά, στά βέβαιή της ησχικής του, τού θεωρούσε καιμιά του, ότι δέν ήμαίσε τού Γιάννη. Είχε την φυσική υπερηφάνεια όλων τών κακών ανθρώπων, που περιφρονούν τούς αγαθούς, και τούς νομίζουν πάντα κατωτέρους, και θήματα αλλά, για εκμετάλλειση.

Ο Γιάννης χαμογέλασε—άλλά όταν έμεινε μόνος, άρχισε να συλλογίζεται. Πρώτη φορά στή ζωή του, άρχισε να βλέπει με διαφορετικό μάτι τόν κόσμο. Η καλοσύνη του, ως έκαιχη τή στιγμή, είχε νικήσει—άλλ' από κείνη τή στιγμή, καταλάβαινε πως δέ θα μπορούσε να τ' βγάλει πέρα—πώς θάχόζταν άσφαλώς μιά μέρα, που ή κακία θά γινόταν ή νικήτρια. Και θέλησε να κάνει τόν κακό—αδέξια, άπως όλοι οι καλοί—ή την έλπίδα πως, μ' αυτό τόν τρόπο, θά πολεμούσε την κακία πιο καλά. Άρχισε να κατατοχίζει τόν Πέτρο, με την έλπίδα να τόν σωφρονίσει έπιτέλους...

Μία μέρα που ο Πέτρος βρισκότανε στη φυλακή, και τού είχε στείλει κάποιο γράμμα άπειλητικό, για να τού ξεκολλήσει χημάτια, δέν τοίστηκε, καθώς συνήθιζε να κάνει, κάθε φορά που τύγχανε παρούσια περιτίτωση. Δέν τού απάντησε, μάλιστα δούλου.

Αυτό τόκανε με μεγάλο πόνο στην ψυχή—άλλά τού θεωρούσε άπαταίτο, για να τόν φέρει, σε ίσο δρόμο.

Ο Πέτρος τούστειλε ένα δεύτερο γράμμα, πιο άπειλητικό από τού πρώτου. Τόν ειδοποίησε ότι, άν δέν συνεμορφώνετο με τ' καθήκοντά του, σαν άδερφού που εισποίσε κάπως, θά τόν έκανε ορεζιά, και θά τού κατώτερο τού μέλλον.

Καμιά απάντηση και πάλι.

Τότε ο Πέτρος φράζεε. Κ' έπειδή ήταν σπόντοιμος στις άποφάσεις του, κατώτερο τού στέδιο να τού κάμει τή ζωή μαρτυρική. Μόλις βγήκε άπ' τή φυλακή, άρχισε τήν εφαρμογή τού εκδικητικού αούτου σχεδίου.

Δέν υπήρξε σκενοφάρια, δέν υπήρξε καλαιθαροπία, που να μην τή βάλει σ' ένεργεια, για να μπορούσε να καταστρέψει και να έξουθενώσει τόν άδερφο του. Αυτό τού ικανοποίησε άπόλυτα, όλα τ' θρησώδη ενστικτά του, που έτειναν πώς τήν καταστροφή—αδιάρρητο άν αυτή ή καταστροφή, ήταν, συγχρόνως, και καταστροφή δική του...

Έγινε άλήθεια, λαποδύτης, φωτογραφημένος στη διεύθυνση, έπεσε σ' όλες τίς βρομοδουλειές, μόνο και μόνο για ν' άμαρνώσει τ' δνομά του. Ήζαψε πώς, άπ' δ' αυτά, κάτι θ' άντανισάρισε και στην έπόλημη τού άδερφού του, που ένοουσε να τήν κηλιδώσει.

Κι' ο καιμένος ο Γιάννης, άρχισε να παίρνει τόν καθήκρο. Με διάφορες προσφάσεις, οι άνθρωποι άρχισαν να τού άπιστούν τήν έκτιμηση τους : Η κοινωνία μιας, βλέπει, είναι φκισμένη μ' ένα τέτιον τρόπο, που ο καλός πληρώνει πάντα, σαν κορόιδο, τίς άταξίες και τ' λάθη του κακού.

Τόν έβαψαν από τή θεση, που είχε διοριστεί, τού κλεισαν, κατόμωτρο, όλες τίς πόρτες τών σπιτιών που σήναζε, οι φίλοι τόν τόν έγκατέλειψαν. Το εισόδημά του, άπ' τα κήματα, που δέν ήταν κ' έξωφετικό, άρχισε να μίν τού έλαρζει να ζήσει. Ο Γιάννης γνώρισε μέρες φτώχιας και δυστυχίας, άνίκανος ν' άντεπεζέλιθε στην καταδρομή, γερομένος και καραβοτσασομένος.

Κ' έπειδή ο ένας καθήκρος φέρνει τόν άλλο, τού ήθηκό του κλονίστηκε βαθύτατα, κι' άρχισε να σκάθει τού κεφάλι, χωρίς να δοκιμάσει ν' άντιτάξεται.

Σαναγώρισε τότε στο χωριό του, όπου είχε άποτραβήξει κι' ο άδερφός του, και δοκίμασε να ζήσει ταπεινά. Παράτησε όλες τίς φιλοδοξίες του, όλα τ' φλογερά τού πρώτου άνειρα, να δημιουργήσει ένα μέλλον—και κλειδώθηκε μέσ' στην άπόγνωση του, έξωφλημένος για πάντα με τόν κόσμο, ξεκολλημένος από όλους...

Σέ λίγον καιρό, μιά μέρα, ο άδερφός του έφυγε πάλι άπ' τού χωριό. Τόν είδε ν' άπομακρύνεται μέσα στον κάμπο, με σερμαμένη τήν καρδιά, παρ' όλα τα κακά που τούζε κάνει, σαν να τόν έβλεπε για στενήν φορά...

Άρχιστοι μήνες πέρασαν στο μεταξύ...

Ένα βράδυ, που καθόταν στη μοναδική ταβέρνα τού χωριού, και κοιτούσανε με κάτι χωριώσαν, κάποιος σηκώθηκε, από τή διαπλην παρούσια και τούδέσε μιά έφημερίδα.

Ο Γιάννης έβαλε τ' γυαλιά του και διάβασε στο μέρος που τού έδειχναν.

Στην άρχη έμεινε σαν άποστολωμένος. Έπειτα έφυγε τού κεφάλι στο τραπέζι κι' άρχισε να κλαίει σιγαλά.

Ο άδερφός του είχε σκοτωθεί, σε κάποια αστυλοκή με τούς χωροφύλακας, σε κάποιο μέρος έσπαστο. Μιά σφαιρα πιστολιού τόν βόηκε στο κεφάλι, τή στιγμή που δοκίμαζε να φύγη. Η έφημερίδα έγραφε όλες τίς λεπτομέρειες.

Σεργάνωσε όλα τ' κακά που τούζε κάνει, έκλαψε πικρά τόν άδερφο του.

Σηκώθηκε τρελλίζοντας, και τραβήξε στο σπίτι του. Δέν μπορούσε να κοιμηθεί όλη τή νύχτα. Κατηγορούσε τόν έαυτό του, πως, άν είχε φερθεί άλλωστια μαζί του, ίσως να μόν ήθελαν σε κείνο τού κατόντημα—ίσως και να γύρισε, ξανά, στον ίσο δρόμο...

Οι άλλοι, ξαίροντας πόσο είχε υποφέρει έξ αίτια τους, είχαν τήν ιδέα πως θά τόν χωροποιούσαν, μ' αυτή τήν είδηση.

Όταν είδαν πώς τόν στοιχοώρησαν, ζούνησαν και κείνοι τού κεφάλι. Είπαν πώς ήταν άξιος τής τύχης του.

Κι' από τότε, έμεινε μονάχος.

Είχε χάσει τού χωριό του τήν έκτίμηση, καθώς είχε χαμένους κι τις άλλες. Γρόφει μόνος, έρημος, στους δρόμους—μόνος, με τήν κανονία τόν πληγή, συναντώντας τ' έρωσιανά τ' βλέματα, τ' κοροιδευτικά έμφωνήματα—είτε τήν παγερή τή σιωπή, και τ' κλεισμένα μούτρα τών ανθρώπων.

Ο Γιάννης τινάχτηκε ξαφνιασμένος

Κι' αυτό τού χημάτια τού ήταν τού σκληρότερο.

Κ' έπειδή, καθώς είπαμε, ο ένας καθήκρος φέρνει τόν άλλον, ο Γιάννης καταρωάθηκε για πάντα.

Άν ήταν ένας τίπος ένεργητικός, όχι πολύ, λιγάκι—θα κατώθωνε να σώσει ό,τι έμεινε. Άλλά ο Γιάννης ήταν έν' αδύναμος. Η φυσική του καλοσύνη είχε μεταμορφωθεί, τόσα, σε μιάν άπόλυτη αδυναμία ν' άντισταθεί στα χημάτια της τύχης. Τό ένα μετά τού άλλο, τού ήσαν όλα τ' κακά, με τή σειρά.

Τό παλιό του κατικό σπατάλα, στο χωριό, τού είχε πουλήσει, τόρα, μιά ένα κομμάτι φουά. Τ' κημάτια του—Ένα μικρό άπειλά, κι' έναν ήλασινα—τού τ' είχαν κατόσχει, για να πληρωθούν τ' χρέη του. Ό,τι είχε μείνει, τού τ' κατακάτησαν οι γείτονοι.

Κατόντησε στο τέλος ψυχοσότητας. Ζούσε διακονούντας, άνίκανος να βγασιθεί, γεροσμένος, με σακατεμένη τήν ύγεία—φάντασμα, σχεδόν, τού πρώτου Γιάννη.

Στο χωριό τόν συμπονούσαν πάντα—άλλά κι' ή σημάτια, με τ' χημάτια, άγροστείει. Όλοι, από βήθος, τόν περιφρονούσαν. Δέν έμειναν, παρά δυό-τρία χωριατάσπιτα, που τού έξησφάλιζαν τήν καθημερινή τροφή του.

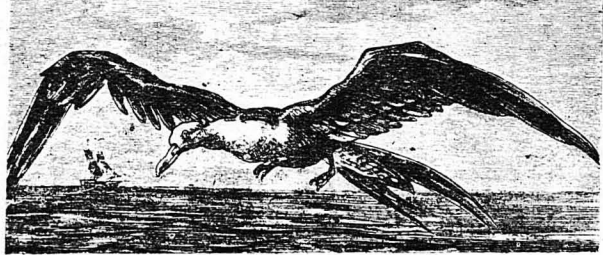
Ζούσε σε μιά κάμαρα—ο Θεός να τήν κάνει κάμαρα, ένα είδος άποθήκης μέλλον—σ' ένα περιβόλι μαρζουλό, που κανέναν δέ μαρζούσε να καθήσει—μιά ζύληνη παράγκα άκατοκήτη.

Και τότε ήθε. Ξαφνικά, ένας βαρύς, πρωτοκρήνης γεμύνας. Τό χιόνι είχε σηκωθεί, δέν ξαίρω πόσα μέτρα, στο χωριό. Κ' έπειτα γύρισε, ξανά, καλοκαιρία.

Πώς πέρασε έκείνο τού γεμύνα, είναι θεσμία. Κι' όμως ο Γιάννης έζησε, φάφιος άπ' τήν πείνα, τρέμοντας άπ' τού κρύο, κοροειάσσης, με τού μυαλό τού άδυνατισμένου—έζησε, μολατώτα, ως τή άνοιξη.

Ένα βράδυ, καθώς ήταν πλαγισμένος στην παράγκα του, θυμήθηκε ξανά τ' περασμένα.

Τού φάνηκε σαν ένας

όρατος πέλος να είχε άνασκηωθεί—κ' έδρασε το δράμα της ζωής του, από πίσω, να παίζεται άργά, όπως στο θέατρο.

Είλε τον ένανό του νέο, καλλιγράφο, την εποχή που λογάρισε να δώσει εξετάσεις στο πανεπιστήμιο. Είλε την άρραβωνισιακά του, με τα κιστανόχρονα μαλλιά και το πρόσωπο το ροζού που φουφούσε την ημέρα που την πρωτοείδε.

Τα πέρασε όλα με το νόυ του—και στο τέλος, τον πήρε το πικρό.

Τι είχε κάνει, γιά να καταντήσει έτσι; Παιό ήτανε το λάθος της ζωής του, που το πλήρωνε τόσο ακριβά;...

Ομιήθηκε, μετά, τον άδερφό του.

Έκεινη την ώρα κάποιος χτύπησε στην πόρτα.

‘Ο Γιάννης τινάχτηκε ξαφνιασμένος και πήγε ν' άνοιξει.

‘Ένας άνθρωπος μπήκε μέσα, που, από πρώτης, δεν τον γνώρισε διάλου.

Μπήκε άργά, και στάθηκε μπροστά του.

Στο φως του κινήλιου, που ήταν άναμμενο μπροστά σ' ένα είκόνα, είλε τότε πιο καλά το πρόσωπό του. ‘Ήταν λιονό σαν κέρινο—και μιά μικρή πληγή, γεμάτη αίματα, ήταν άνοιχτή στο μέτωπό του.

Φώναξε: — Πέτρο! Πέτρο! κ' έπεσε στα γόνατα... ‘Ο άλλος τον κοίταξε στα μάτια, τον κοίταζε βαθιά και λυπημένα.

Στεκόταν εκεί, μπροστά στην πόρτα, και τή χείλη του δέ σάλευνε διάλου.

— Πέτρο! Ξαναφώναζε ο Γιάννης, Πέτρο, δεν είσαι πεθαμένος;!...

‘Ο άλλος τότε κίνησε ησιχα το κεφάλι.

Και τότε άκουσε μιά μακρονή φωνή, μιά φωνή που μόλις ήμοιαζε του Πέτρο, μιά φωνή παρόμοια θλιμμένη, σαν άκουσιμένη πέρ' άτ' τή ζωή, να του λέει με καιρό αυτά τή λόγια:

— Είμαι πεθαμένος, τώρα, Γιάννη. Άλλά το ξέρω πως δεν έζησα καλά. Συγχωρέσε με γιά ότι σοίχω κάνει, Άπέναντί σου, έχω πάντα ένα χρέος, Άπόψε ήθα να στο ξεπληρώσω.

‘Ο Γιάννης τινάχτηκε όλοόθος, Μόλις μπορούσε να μιλήσει τώρα.

— Όχι, άδερφέ μου, άδερφούλη μου! Ποτέ σου δε με λείφαζες έτσι. ‘Η καρδιά μου έφαταγε ποναγιά, που ήτανε γεμάτη καλοσύνη... ‘Όχι, άδερφέ μου, άδερφούλη μου! Σ' έχω παντοιά συχωρεμένα.

‘Ο άλλος, όπως έξεκοινοούθηκε, πάντα με την ίδια τή φωνή:

— Σ' έχω λικάνει, σ' έχω καταστρέψει. Έχω μαζί σου ένα χρέος: αεπιλήρωτο. Έρχομαι τώρα να στο ξεπληρώσω. Το κακό σου δεν παύνει θεματικά, Έρχομαι να σου φέρω τή γαλήνη. Δεν έχω τίποτ' άλλο να σου δώσω. Έρχομαι μόνάχα να σε κάρω... ‘Ο Γιάννης τότε σήκωσε τή χείρα, και φώναζε με πάθος, δυνατά:

— Μετα χείρας, να ρθώ μαζί σου, άδερφούλη μου! Μ' όλη μόν τήν καρδιά, να ρθώ μαζί σου... ‘Κι άλώσω τή χείρα στο νεύ, σα να ζητούσε κάποιον να πιστεί.

Και το πρωί, βρήκαν το Γιάννη πεθαμένο. Βρήκαν τήν πόρτα της παρλαξας άνοιχτή, και μπήκαν μέσα από περιέργεια. ‘Ο Γιάννης ήτανε πεμένος χάμω, σε τή δυή του χείρα άνοιχτά.

Τόν έθαψαν άμέσως, σ' ένα λάζω, μέσ' στο μικρό νεκροταφείο του χωριού.

Το τέλος του δέ λυπησε κανένα, Δεν είχε, άλλωστε, κανένα συγγενή, κ' οι λίγοι άνθρωποι που τοιδάιναν φρά, τόν θεωρούσαν από χρόνια πεθαμένο. Σπιαρούσε, έξ' άλλω, Κυριακή—κι' όλος ο κοσμος χείρανε σέ περιπάτο, να πει χροιά, και να διασκεδάσει.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΟΙΚΑ ΜΑΣ

Ο ΣΚΑΛΙΔΗΣ ΚΑΙ Ο ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΣ

Τόν παλιό καιρό ήπιχαν στις Άθήνας άσπειδίητοι τοκογλύφοι, οι όποιοι έφδεσαν όσους ελάβαιναν τήν άνάγκη τους. Μιά μέρα κατέφυγε σ' έναν άτ' ατύους ο μακαρίτης ο Σκαλιδής, παλαιός δικαζόμενος λογίος, ο όποιος επερνούσε ζωή άσπυη, όπως όλοι οι μοίσει της εποχής του. Έπιγνε λοιπόν σ' έναν τοκογλύφο και τού ζήτησε δάνειο 300 δραχμών. Έκεινος εδέχθηκε να τού παραχωρήσει το δάνειο έναντι συνλλάγματος, από τόν όσον όμως να κρατήση άτ' το ποσό αυτό 150 δραχμάς ως τόκο γιά τρεις μήνες!... ‘Κι' ο Σκαλιδής τού απάντησε με σοβαρότατο ύφος:

— Κρατήστε, παρακαλώ, και τής άλλες 150 και κάμετε το συνάλλαγμα γιά έξη μήνες!...

Κόκκαλο ο τοκογλύφος.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

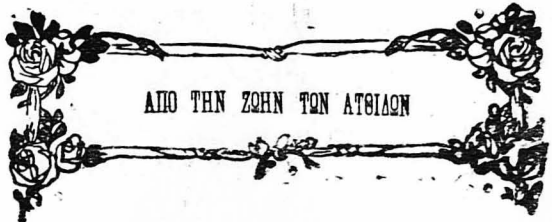
‘Η είκον που σημερινού έξοφυλλού είναι έργο του Γερμανού ζωγράφου ‘Ερμαν Γκρεμπερ, φέρει δέ τόν τίτλο «Γερμανοί Χωριάτες».

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ό επί της δόδου Πατησίων Έμποροραπτής έτοιμων ένδυμάτων κ. ‘Ηρακλής Ζελιώτης όπως διέλεθη εκ τού Λογιότητος μας πρής εξόφυλλου του λογαριασμού του.

ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ που κυκλοφορεί τήν Πέμπτη είναι μοναδικό στο είδος του. Ύλη έλεγκτική, οινωπλαστική, πρωτότυπη. Είκοτες πολλές φορές γιά κοινολόγια, γιά το λέξονιά σας. Όλα αυτά 2,50 μόνον δραχμάς.

‘Η γυναίκα μπορεί να φέρη τόν άνδρα, μέσα σε μιά ώρα, στην αποκοιλία, στο φρενοκομείο, στον Παράδεισο και στην Κόλαση!...

Άγοράζουμε εις απολύτως Ιεριοποιητήν τιμήν παλαιά περιοδικά και έφημερίδας. Γράφατε μας: Περιοδικόν «Μπουκέτος», Λέξα 7, Άθήνας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΟΛΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. K.

Μία από τις πλέον χαριτωμένες Μπαζάρ, ή όποια θα κινή την εμφάνισή της προσεχώς στις πλέον έλεγκτες δεξιώσεις. Τήν διακρινέ ήρωστική κομψότη ήχι μόνον από έτοιμα κοσμηματα, άλλα και κινήσεων. Είναι συγχρόνως από τις λίγες κοπέλλες που έχει έτοιμο τάξι, περιζήτητη γιά τή νύστην και εύχάριτη συντροφιά. Το τέμπο της φωνής της μαγευτικό. Πρής το παρόν παραθερίζει εις το Βισό, και έχει άκόμη θαυμάζεται ως ένα έμπνευξ έξοτικό λοιούδι, τόνον αιδερά είναι ή φρεσότης της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

‘Η κοσμική κίνηση μεταφέρθη πλέον στις λουτροπόλεις και έξοχες, από τις όποιας δεν λείπει ούτε κίν ο ζωός τή συνιστάση φουνοζάρου.

– Τήν παρελθούσαν Τρίτην κορευτική συγκέντρωσις εις τήν θαυμασίαν λέσχην της Αελλοζωϊατίας από τούς ήζους λιμωλάς άρχισήτας.

– Θιαμίζουμεν όφρατες και περιούρες Άθηνάις, τήν Δα Άλεξ. Σταύρου με κεννη τουαλέττα, τής Δας Έιμα, Λαδοπούλου ή μιά με μπλε-σίελ και ή άλλη με έπιγνε τουαλέττα, τής Δας Βαυδοκάρη, ή μιά με πράσινα και ή άλλη με άσπρα, τή Δα Μ. Ζερβοδωρή με άσπρα, τήν κ. Άδ. Κρίνον με έπιγνε άσπρη και μπλε, τήν κ. Τσορπανά με κομφοτάτην έπιγνε μετ' και μαύρη, τήν κ. Ησαία—το γένος Παπαδάς—φωροτάτην με άσπρα, τήν κ. Άρ. Λαδοπούλου έξωστικά κομψη εμφάνισις με άπλοισιότηη κρετονόνα τουαλέττα, ή κ. Γ. Πανά—αρμονική σιλουέττα—με χαριτωμένη τουαλέττα όφρας, τόνον όφρασι συνδυασμένη με το πικρόχρω χρώμα τής φουοντομίας της.

– Έπίσης διακρινόμεν τόν κ. και τήν κ. Δ. Μακρή, κομψη εμφάνισις με έπιγνε τουαλέττα, τήν Δα Ρ. Νεοφύτου, χαριτωμένη σιλουέττα με άσπρα, τήν Δα Άρχειροπούλου με μπλε κοτανάκι.

– Έπίσης παρεφροσίζοντο οι κερία Κρίνον, Καβκοκορέση, ο κ. και ή κ. Περσάκη, ή κ. Νεοφύτου κλπ, κλπ.

– Μαρτίτ' σε ολιγοριθμόν φίλων κεννον παρά τή κ. και τή κ. Γ. Κωνσταντινίδη εις τήν μεσοτήνη έν Η. Φαλήρο έταυλίον των.

– Στήν θαυμασίαν βερίνα άφρατα τραπέζια κερίας και σ' ένα ιδιαιτελο σαλίον άφρατα ζεύγη χορεύον.

– Σιλουέττες που θαυμάζοντα ή κ. Λοίχη Γ. Γεωργιάδη εκ Τρυφάτης, τύπος γέλακας Άνδαλούσιος με κομφοστασία Παφιάνας, φρενονα όφρατατον σινυλον από ζωφρετι κερία, ή Δας Άνα Κοσμετάτου νυστιμωτάτη με μπλε ντυακό κρετι-νέ-σιν, ή Δας Γ. Ρουσιέτη, χορευτική φουοντομια με θαυμάσιον όφρατα που διακρινέ κεννη τήν Παφιάνακη προσέλιον του, από ζωφρετ γκρενιά και κιστομένο καπέλλο συντομισμένο με το χαριτωμένο όφρατα της.

– Στο «Τροκαντερό» κείθε βράδυ συγκέντρωσις πολυζωσιες. ‘Η όρχηστρα Ιελοστική. Συγκάθων ενδυμαζόμενες κοσμικά τύποι. Περή το μεσοκίον κισαφράνονον Άρματα-ντ-ε-ζ-ελεγκάνς, μεταξύ τών όποιων ή μιά παρεπισημώσα εκ Άλεξανδρούδας, ή κ. Ε. Σ., εκτάκτως χαριεσσα σιλουέττα και δεινή χορευτήρια, ντυμένη πάντοτε με ποτό σοίκα.

H MONTAIN

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

‘Ο Γρωτός είναι ένα γάντι που εφαρμόζει σ' όλα τή χείρα: Στο χείρι του πριγκηπος και στο παλινόχρο του χωριάτη!...
